

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

végzése

Az ügy száma:

Kfv.I. 35.261/2025/4.

A tanács tagjai:

Dr. Kalas Tibor a tanács elnöke;

Dr. Heinemann Csilla előadó bíró;

Dr. Banu Zsoltné dr. Szabó Judit bíró;

Dr. Figula Ildikó bíró;

Dr. Tóth Kincső bíró

A felperes:

Felperes1

(Cím2)

A felperes képviselője:

Dr. Bencző Ügyvédi Iroda

(ügyintéző: név ügyvéd)

(Cím3)

**Az alperes:
Igazgatósága**

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli

(Cím1)

Az alperes képviselője:

név1 kamarai jogtanácsos

(Cím4)

A per tárgya:

hozott közigazgatási döntés bírósági felülvizsgálata

végrehajtás megszüntetése tárgyában

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

felperes 10. sorszám alatt

Az elsőfokú bíróság határozatának száma:
5.K.700.928/2025/6. számú ítélete

Debreceni Törvényszék

Rendelkező rész

A Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását megtagadja.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperesnél az adóhatóság 2018. július 01.-2019. június 30-a közötti időszakra általános forgalmi adó adónemben ellenőrzéssel lezárt időszakot eredményező adóellenőrzést végzett, melynek eredményeképpen a felperes terhére a 2021. április 14. napján kelt 641265280/2021/NAV számú határozattal 232.509.000 Ft adóhiányt állapított meg, mely után késedelmi pótlékot számított fel és adóbírságot szabott ki. A felperes 2021. augusztus 09. napján csődeljárás lefolytatását kezdeményezte, melyben a határozatban megállapított összeget vitatott, nem biztosított hitelezői igényként sorolták be. A Fővárosi Törvényszék a 2021. november 15. napján meghozott 17.Cspk.12/2021/24. számú végzésével a csődegyezséget jóváhagyta és a csődeljárást befejezetté nyilvánította. A nem biztosított, vitatott hitelezői igények vonatkozásában a kamat, költség, illeték, díjak, bírság nélkül számított tőke összeg 50%-a erejéig vállalt kielégítési kötelezettséget a felperes.

[2] A felperes az adóhiányt megállapító, a csődeljárásban szereplő határozat ellen keresetet terjesztett elő. A Fővárosi Törvényszék a 2023. június 15. napján meghozott 108.K.702/2022/45. számú ítéletével az alperesi határozatot az elsőfokú adóhatósági határozatra is kiterjedően megsemmisítette és az elsőfokú adóhatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte. Az adóhatóság 2023. augusztus 21. napján a 2021. május 04. napi eredeti esedékességgel nyilvántartott adótartozás összegét a felperes adófolyószámlájáról letörölte.

[3] A megismételt eljárásban a felperes terhére 2024. június 24. napján kelt 3916257153 számú határozattal ismételten adóhiányt állapítottak meg 232.509.000 Ft összegben, mely után késedelmi pótlékot számítottak fel és adóbírságot szabtak ki. Az elsőfokú döntést a másodfokú adóhatóság a 17526260001 számú határozattal helyben hagyta. Miután a felperes a 2024. október 30. napján véglegessé vált határozatban előírt fizetési kötelezettségének az esedékesség napjáig, 2024. november 14. napjáig nem tett eleget, ezért végrehajtási eljárást indítottak vele szemben. A felperes 2025. január 28. napján végrehajtás megszüntetése iránti kérelmet terjesztett elő az adóhatóság által foganatosítandó végrehajtási eljárásokról szóló 2017. évi CLIII. törvény (a továbbiakban: Avt.) 18. § (1) bekezdés i) pontja alapján. Álláspontja szerint azáltal, hogy a csődeljárásban az adóhatóság hitelezőként vett részt, hitelezői igényét kizárólag a korábbi eljárásban hozott határozat alapján megállapított összeg képezte, a megismételt eljárásban az adóhatóságnak nem keletkezett olyan újabb igénye, amely a csődeljárás kezdő időpontjában már létező és a hitelezői igénybejelentés szerint fennálló és esedékes követelésétől eltérő lett volna, mert a megismételt eljárás alapja ugyanazon időszakot érinti, továbbá a megállapított adókülönbözlet összege is megegyezik. A korábbi határozat megsemmisítése és az új eljárás ténye nem keletkeztetett új jogviszonyt az adóhatóság és a felperes között. Emiatt a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Csődtv.) 20. § (2) bekezdése alapján kérte a végrehajtási eljárás megszüntetését.

[4] Az elsőfokú adóhatóság a 1743386064 számú végzésével a felperes végrehajtási eljárás megszüntetésére irányuló kérelmét elutasította, arra hivatkozva, hogy az Avt. 18. § (1) bekezdés i) pontjában meghatározott ok nem áll fenn, figyelemmel arra, hogy a csődeljárásban vitatottként nyilvántartásba vett hitelezői igény a Fővárosi Törvényszék megsemmisítő ítélete folytán megszűnt, az új eljárásban meghozott adóhatósági határozatban megállapított fizetési kötelezettség végrehajthatóságát pedig a véglegessé vált adóhatósági határozat alapozza meg, és nem a csődeljárásban megkötött egyezség.

[5] Az alperes a 1693732254 számú határozattal az elsőfokú végzést helyben hagyta, végzésében azonban kiemelte, hogy a Debreceni Törvényszék a 2025. április 09. napján meghozott 101.K.702.040/2024/26. számú ítéletével a megismételt eljárásban hozott alperesi határozatot az elsőfokú határozatra is kiterjedően megsemmisítette és az elsőfokú adóhatóságot ismételten új eljárásra kötelezte. Erre tekintettel a felperes adószámláján ezen adóhatósági döntésen alapuló kötelezettségeket ismételten törölte, az Avt. 18. § (1) bekezdés f) pontja alapján a végrehajtási eljárás megszüntetésre került.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[6] A felperes keresetében elsődlegesen az alperesi határozat megváltoztatását, másodlagosan az alperesi döntés elsőfokú végzésre kiterjedő megsemmisítését és az elsőfokú adóhatóság új eljárás lefolytatására történő kötelezését kérte.

[7] A jogszabálysértést az Avt. 1. § (1) és (4) bekezdésére, 18. § (1) bekezdés i) pontjára és a 29. § (1) bekezdés 1. pontjára, a Csódtv. 3. § (1) bekezdés c) pontjára, a 12. § (1) és (6)-(7) bekezdéseire, a 20. § (2) bekezdésére, a Vht. 1. §-ra és a 15. § (1) bekezdésének c) pontjára, valamint az Air. 73. § (1) bekezdés c) pontjára alapította. Azt hangsúlyozta, hogy az alperes, mint hitelező, vagyoni követelését a csődeljárásban nem a végleges határozat, hanem az áfa megfizetése iránti adóhatósági eljárás megindítása keletkeztette, mellyel összefüggésben hivatkozott a Debreceni Ítéltábla Cspkf.IV.30.106/2018/5. számú végzésében foglaltakra. A Fővárosi Törvényszék ítélete az adóhatóság hitelezői igényét nem szüntette meg, pusztán annak végrehajthatóságára vonatkozóan gyakorolt hatást, az adóhatóságnak a felperessel szembeni vagyoni követelése fennmaradt az alaphatározat megsemmisítését követően is. Előadta, hogy az adóhatóság hitelezői igényére a felperes tartalékot képzett, melynek terhére a jogvita lezárását követően bejelentett hitelezői igény alapján teljesíthető kifizetés, melyet a Csódtv. 12. § (6)-(7) bekezdéséhez fűzött kommentár egyértelművé tesz. Az új eljárásban meghozott döntés a csődegyezség részét képezi, alátámasztja az alap- és új eljárás egymáshoz való viszonya, annak egységessége is, mert a megismételt eljárásban az adó utólagos megállapításához való jog érvényesítése nem teremt új vagyoni követelést a felperessel szemben. A Csódtv. 20. § (2) bekezdéséből következően az adóhatóság a felperessel szemben fennálló igényét nem hatóságként, hanem csak hitelezőként tudja érvényesíteni, ezért nem az Avt. 29. § (1) bekezdésében meghatározott végrehajtható okirat alapján jogosult a végrehajtási eljárást kezdeményezni, ezért eljárása a Csódtv. 20. § (2) bekezdésébe ütközik.

[8] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte. Hangsúlyozta, hogy a csődeljárásban az adóhatóság követelését az alapeljárásban meghozott véglegessé vált határozat alapozta meg, amelyet azonban a Fővárosi Törvényszék megsemmisített, ennek következtében az adóhatóság felperessel szemben fennálló vagyoni követelése megszűnt, ugyanígy a hitelezői minősége is. Az, hogy az új eljárás során az adóhatóság ugyanazon adóalany terhére, ugyanazon időszakra és ugyanazon adónemre vonatkozóan folytatta le az ellenőrzést, nem változtat annak tényén, hogy az adóhatóság hitelezői igényének alapját képező, megsemmisített közigazgatási határozat nem keletkeztethet fizetési kötelezettséget, nem lehet hitelezői igény alapja.

Az elsőfokú bíróság döntése

[9] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét nem találta megalapozottnak.

[10] A Csódtv. 3. § (1) bekezdés ca)-cc) pontokra történő hivatkozással ismertette, hogy ki tekinthető hitelezőnek és a hitelezők a fennálló követeléseiket milyen rendben jelenthetik be, s ezzel összefüggésben utalt arra, hogy az alperes csődeljárásban bejelentett vagyoni

követelését az alapeljárásban meghozott véglegessé vált határozat alapozta meg. Elvetette a felperesnek a Debreceni Ítéltábla végzésére történő hivatkozással kifejtett érvelését és rámutatott arra, hogy jelen perbeli esetben a megismételt eljárásban az elsőfokú határozat meghozatalára 2024. június 24. napján került sor, mely döntés a felperes fellebbezése okán a 1752626001 számú másodfokú határozat közlésével 2024. október 30. napján vált véglegessé, mely időpontban a felperes már nem állt csődeljárás hatálya alatt, az adóhatóság pedig sem a véglegessé vált határozat hiányában, sem egyéb okból nem esett a Csődtv. 3. § (1) bekezdés c) pontja szerinti hitelezői körbe. Kiemelte azt is, hogy az ítéltáblai végzés tényállása eltér a perbeliétől.

[11] Miután a felperes keresete folytán a bíróság megsemmisítette ítéletével a csődegyezség során vitatott tartozásként nyilvántartásba vett, az adóhatóság csődeljárásban bejelentett hitelezői igényének alapját képező határozatot, így az alapeljárás során hozott adóhatósági határozat joghatás kiváltására már nem volt alkalmas, ekként arra sem jogot, sem kötelezettséget nem lehet alapítani. Az alperes egy megismételt eljárásban hozott, véglegessé vált határozat alapján kiállított, végrehajtható okiratra figyelemmel rendelt el végrehajtást a felperessel szemben, mert a felperes a határozatban előírt fizetési kötelezettségének az esedékesség napjáig nem tett eleget. Azt elismerte, hogy a felperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a jogerősen jóváhagyott csődegyezség ítéleti hatályú, azonban a csődegyezség hatálya az alapeljárásban meghozott és hitelezői igényként nyilvántartásba vett adóhatósági vagyoni követelésre terjedt ki, miként az alperes hitelezői minőségét is ezen végleges határozat alapozta meg a csődeljárásban. A Csődtv. csődeljárással kapcsolatos szabályai hitelezői igényként bejelenthető követelésekre vonatkoznak, a csődegyezség megkötését, illetőleg a csődeljárás jogerős befejezését követően keletkező követelésekre már nem alkalmazhatók. A megismételt eljárás folytán az alperes már nem állt a csődegyezség hatálya alatt, ezért a Csődtv. 20. § (2) bekezdésében szabályozott kényszeregyezség szabályai nem voltak irányadók az alperes által elrendelt végrehajtási eljárásban. Csak abban az esetben lett volna relevanciája a Csődtv. 20. § (2) bekezdésében foglaltaknak, amennyiben az alaphatározattal szemben előterjesztett kereset folytán a bíróság nem semmisíti meg az adóhatósági követelést megalapozó határozatot.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[12] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára történő utasítását kérte az alperes perköltség viselése mellett.

[13] A felülvizsgálati kérelme befogadását a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) és ab) alpontjai, valamint b) pontja alapján kérte.

[14] A joggyakorlat egységének biztosítása körében kifejtette, hogy az ítélet a csődegyezség jogi természetével, az adós, valamint a csődeljárásban hitelezőként nyilvántartásba vett hitelezőnek a csődegyezség bíróság által történt jóváhagyását követő jogaival és kötelezettségével kapcsolatosan rögzített jogi álláspontja miatt ellentétes a Csődtv. alkalmazása kapcsán kialakított egységes joggyakorlattal. Figyelmen kívül hagyta, hogy a

csődeljárásban a felek adósként és hitelezőként járnak el, s az alperes az eljárásban a törvényen alapuló eljárási jogosultságait hitelezőként és nem közigazgatási hatóságként gyakorolta. Az alperes hitelezői jogállása nem az alperes végleges határozatán alapult, hanem a folyamatban lévő peres eljárásra tekintettel a per kimenetelétől függő hatállyal vették nyilvántartásba, melynek lényege, hogy a hitelezőnek a hitelezői jogállása, valamint a hitelezői igény kielégítésének mértéke is az adós és a hitelező közötti jogvita végleges lezárásának függvényében volt meghatározható. Az egységes joggyakorlat biztosítása megkívánja annak egyértelmű rögzítését, hogy a vitatott kategóriába sorolt alperes, mint hitelező, nem kerülheti meg a bíróság által jóváhagyott csődegyezséget azzal, hogy az adóssal fennálló jogvitájának a csődegyezséget jóváhagyó végzés jogerőre emelkedését követő lezárása után az adóssal szembeni hitelezői igényét nem a végrehajtható csődegyezés keretén belül, hanem hatósági eszközökkel az Avt. szabályai szerint érvényesíti.

[15] A Kúriának abban is szükséges állást foglalnia, hogy a felek jogviszonyának minősítését magában foglaló ítéleti hatályú bírói döntés jogerő hatásnak az azonos felek azonos jogviszonyán alapuló jogot elbíráló közigazgatási perekben meghozott ítéletekben is érvényesülnie kell. Azt is szükséges tisztázni, hogy a csődeljárás kezdő időpontjában a közigazgatási hatósági eljárás már folyamatban van, akkor a közigazgatási hatóság hitelezői igényét nem a közigazgatási hatósági ügyben hozott végleges határozat keletkezteti. A joggyakorlat továbbfejlesztése szempontjából lényeges az is, hogy a csődeljárásban megkötött egyezés végrehajtására vonatkozóan a bírósági végrehajtásról szóló, vagy az adóhatóság által foganatosítandó végrehajtási eljárásokról szóló törvény rendelkezéseit kell-e alkalmazni. Tisztázásra vár az a kérdés, hogy a csődegyezés jóváhagyását követő időpontban a felülvizsgálati eljárásban történt alperesi határozat megsemmisítése folytán az alperes hitelezői minősége is megszűnik, vagy az alap- és megismételt eljárás egységességének elve alapján a határozat megsemmisítésével az alperes hitelezői minősége nem szűnik meg, és a csődegyezés hatálya kiterjed a megismételt eljárásban hozott határozatra is.

[16] A felvetett jogkérdés különleges súlyát, illetve társadalmi jelentőségét abban látta megnyilvánulni, hogy a felülvizsgálati kérelemben felvetett jogkérdés elbírálása a jogalanyok széles körét érinti, így kétségek nélkül nagy társadalmi jelentőséggel bír.

[17] Hivatkozott még a Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontjára is, e körben a BH 2022.219 szám alatt közzétett döntést hívta fel. Ez kimondta, hogy a megismételt eljárás nem teremt új ügyet, így a jogvitát a bíróság által meghatározott keretek között kell véglegesen lezárni. Ennek alapján az ítélet megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy a megismételt eljárásban hozott végleges határozat az alapeljárástól független, önálló, ezért eltérő jogalapon keletkezett adófizetési kötelezettséget teremt. Az adótartozás esedékességével kapcsolatos BH 2015.343 szám alatti döntésében kialakult és egységes bírói gyakorlat pedig arra mutatott rá, hogy az esedékesség időpontja objektív kategória, a később feltárt adóhiány az eredeti esedékességhez kapcsolódó jogkövetkezményeken nem változtat. A jelen ügy tárgyát képező végrehajtással érintett általános forgalmi adó esedékessége nem az alperes határozatát követően állt be, ez ellentétes az esedékesség fogalmához kapcsoló kialakult bírói gyakorlattal, és az Art. 144. § (1) bekezdésében foglaltakkal.

A Kúria döntése és jogi indokai

[18] A felülvizsgálati kérelem befogadására – az alábbiakra tekintettel – nincs törvényes lehetőség.

[19] A Kp. 118. § (1) bekezdése alapján a Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha

a) az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata,

aa) a joggyakorlat egységének, vagy továbbfejlesztésének biztosítása,

ab) a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége,

ac) az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége,

ad) a kérelmező alapvető eljárási jogának valószínűsíthető sérelme, vagy az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabályszegés, illetve

b) a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés

miatt indokolt.

[20] A Kúria megvizsgálta a felülvizsgálati kérelem befogadhatóságával kapcsolatban előadottakat, ám azok alapján a rendkívüli perorvoslati eljárás lefolytatását nem látta indokoltnak.

[21] A Kp. 117. § (4) bekezdésének a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos rendelkezése alapján a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni a kérelem befogadhatóságának okát, azonban annak fennállását bizonyítani és azt - a 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti ok kivételével - részletesen indokolni nem kell. A Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontja szerinti ok esetében meg kell jelölni azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől a felülvizsgálni kért határozat jogkérdésben eltér. A Kp. 117. § (4) bekezdése valamennyi, a felülvizsgálati kérelemben megjelölt befogadhatósági okhoz indokolási kötelezettséget ír elő, részletesen indokolni azonban csak a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pontjának ad) alpontjához kapcsolódó befogadási kérelmet kell. A befogadhatósági ok jogalkotó által megkívánt indokolási kötelezettsége a befogadhatóság kérdésében való döntést segíti elő, a jogalkotó ezáltal lehetőséget ad a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél számára, hogy kifejtse, hogy mely indokok mentén tartja szükségesnek a felvetett jogkérdés Kúria általi eldöntését, mert csak így kerülhet abba a helyzetbe a Kúria, hogy a kérelem előterjesztőjének szempontjából vizsgálja a befogadhatóságot.

[22] A Kúria rámutat arra, hogy a Kp. 117. § (4) bekezdése nem teremt alanyi jogot a felülvizsgálati kérelem befogadására, ugyanis a felülvizsgálati kérelemben nevesített

befogadási okok alapján annak vizsgálatára kerül sor, hogy a konkrét ügyben felmerült-e olyan kérdés, amely a Kp. 118. § (1) bekezdésének rendelkezései körébe tartozik, ezáltal a felülvizsgálati kérelem befogadását és érdemi elbírálását megalapozza. Kiemeli a Kúria, hogy a befogadásról szóló döntés során nem az egyedi ügyben hozott bírósági határozat jogszerűségét, hanem az egyedi ügy és a jogegység kapcsolatát vizsgálja. Önmagában a felülvizsgálati kérelemmel támadott határozat jogsértő voltára hivatkozás nem alapozza meg a felülvizsgálati kérelem befogadását. A Kúria a befogadhatóság vizsgálata során a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott konkrét jogszabálysértésekről nem foglalhat állást, mert arra a felülvizsgálati kérelmet érdemben elbíráló határozatban van csak lehetőség.

[23] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján a joggyakorlat egységének biztosítása érdekében a felülvizsgálati kérelem befogadására – általánosságban – akkor kerülhet sor, ha a jogerős ítélet olyan elvi jelentőségű jogkérdést vet fel, amellyel kapcsolatban a Kúria jogegységi, vagy jogegységi hatályú határozatban, illetve az általa a bírósági határozatok gyűjteményében közzétett eseti határozatban még nem foglalt állást, feltéve, hogy a jogértelmezést igénylő elvi jelentőségű jogkérdésben a bírói gyakorlat nem egységes, vagy a joggyakorlattól eltérő, bírói döntés megismétlődésének, ezáltal a jogegység megbomlásának a veszélye áll fenn. Hangsúlyozandó, hogy a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontjának első fordulatóban szabályozott befogadási ok az alsóbb fokú bíróságok által hozott határozatok közötti eltérés esetén alapozhatja meg a felülvizsgálati kérelem befogadását.

[24] A felperes által felvetett, a Csődtv. értelmezését igénylő jogkérdés kapcsán a Kúria nem észlelt eltérő, jogegységesítést igénylő joggyakorlatot. Először is rámutat arra, hogy a felek közötti jogvita adójogi jogviszonyból ered, elbírálására is az adójogi jogszabályi rendelkezések az irányadók. A Kúria a Kfv. 35.145/2016/6. számú döntésben a csődeljárás és a fizetési kötelezettséget megállapító közigazgatási határozat viszonyát az építményadó kérdésében már érintette. Az ítélet [28] pontja szerint az adófizetési kötelezettség csak az adót megállapító határozat jogerőre emelkedése, illetve bírósági felülvizsgálat esetén annak eredményét követően következik be. Ennek kapcsán már foglalkozott a Csőd. tv. 3. § (1) bekezdés c) pontjában rögzített hitelezői fogalom értelmezésével, melyet a Kfv. 35.352/2021/6. számú döntés megerősített és továbbfejlesztett. A Kúria döntésének [12] bekezdésében kifejtette, hogy a Csődtv. 10.§ (2) bekezdés f) pontja szerinti, a csődeljárás elrendeléséről szóló, közzétételre kerülő végzés bejelentésre vonatkozó felhívásának csak az tehet eleget, aki hitelezőként léphet fel. A Csődtv. hatálya alatt hitelező az lehet, akinek a Csődtv. 3.§ (1) bekezdés c) pont ca) alpontjának megfelelően az adóssal szemben jogerős és végrehajtható bírósági, véglegessé vált és végrehajtható hatósági határozaton vagy más végrehajtható okiraton alapuló, nem vitatott vagy elismert, lejárt pénz- vagy pénzben kifejezett vagyoni követelése van. A felülvizsgálattal támadott ítéletben foglalt jogértelmezés is ezt követve vizsgálta az új eljárásban meghozott határozatot és ezzel összefüggésben az alperes hitelezői minőségét. A BH2014.22. számú döntésben a Kúria kitért arra, hogy még nem létező, jövőben, esetlegesen létrejövő hitelezői igényre a csődeljárás nem terjed és nem is terjedhet ki. A felperes Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpont első fordulója kapcsán kifejtett érvelése nem támasztja alá a bírói gyakorlat széttartó voltát, a joggyakorlat egységének a jogerős ítélet folytán bekövetkező sérülését, vagy ennek veszélyét.

[25] A joggyakorlat továbbfejlesztésének a szükségessége akkor indokolja a felülvizsgálati kérelem befogadását, ha a jogerős ítélet által felvetett elvi jelentőségű jogkérdésben a bírói gyakorlat már kialakult és egységes ugyan, azonban annak követése a körülmények

változására tekintettel nem támogatható (Kfv.I.35.542/2021/2., Kfv.37.025/2021/2.), vagy az meghaladottá vált. Ezzel összefüggésben a Kúria rámutat, hogy a felperes nem hivatkozott olyan körülményre, amely az elsőfokú bíróság jogértelmezésének meghaladott voltát igazolná. A fentiek alapján a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pontjának aa) alpontja szerinti befogadhatósági ok nem áll fenn.

[26] A Kúria a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pontjának ab) alpontja szerint a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége miatt indokolt. E befogadási ok tehát azt feltételezi, hogy nagy számban előforduló, új típusú ügyben merült fel a jogkérdés, illetve a döntés a társadalom szélesebb körére jogi hatást gyakorol. A befogadás ezekben az esetekben is csak akkor indokolt, ha a Kúria az adott jogkérdésben korábban még nem foglalt állást közzétett ítélezési gyakorlatában. Az ügyek társadalmi jelentősége jellemzően akkor mutatható ki, ha olyan jogkérdés merült fel, amely a társadalom széles körét közvetlenül, vagy közvetve érinti. [Kfv.IV.37.960/2020/2.] Mindez azt jelenti, hogy az adott ügy – illetve a bíróság által abban elfoglalt jogi álláspont – ne csak az adott ügyben érintettekre legyen kihatással közvetve, hanem az adott ügyben nem szereplő jogalanyok helyzetét illetően is irányt mutasson. [Kfv.III.37.778/2020/2.]

[27] A Kúria az ügyben a felvetett jogkérdés különleges súlyát, illetve társadalmi jelentőségét nem látta megállapíthatónak. A Kúria továbbá nem észlelte a felperes által felvetett jogkérdés nagy számú ügyben való előfordulását és a perbeli egyedi ügyön túlmutató hatását. Az a körülmény, hogy a felperes a jogerős ítéletben kifejtett jogértelmezéssel nem ért egyet, a felmerülő jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége szempontjából nem értékelhető olyan körülményként, amely a felülvizsgálati kérelem befogadását indokolná [Kfv.VII.45.058/2023/2., Kfv.IV.37.643/2023/2.]

[28] Hangsúlyozza a Kúria, hogy a befogadás tárgyában hozandó döntése során nem az egyedi ügyben hozott bírósági határozat jogszerűségét, hanem az egyedi ügy és a jogegység kapcsolatát kellett vizsgálnia, a rendkívüli perorvoslati eljárás lefolytatásának megalapozásához ezért önmagában nem elégséges, hogy a felperes a jogerős ítéletben foglaltakkal nem ért egyet, azt jogszabálysértőnek, adott esetben téves jogértelmezésen nyugvónak tartja.

[29] A Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontja alapján a felülvizsgálati kérelem befogadásának akkor lehet helye, ha a támadott jogerős határozat és a felhívott kúriai határozat (referenciahatározat) között fennáll az ügyazonosság, figyelemmel a Jpe.I.60.002/2021/7. és Jpe.I.60.011/2021/3. számú határozatokban foglalt kritériumokra. A Kp. 117. § (4) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a felülvizsgálati kérelemben a 118. § (1) bekezdés b) pontja szerinti ok esetében meg kell jelölni azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől a felülvizsgálni kért határozat jogkérdésben eltér.

[30] A felperes a befogadás iránti kérelme indokolása körében ugyan megjelölte azt a kúriai határozatot, amelytől a felülvizsgálni kért határozat álláspontja szerint jogkérdésben eltért, azonban nem mutatta be a támadott döntés és a közzétett kúriai döntések közötti ügyazonosságot, annak fennállását nem indokolta. Önmagában az a megállapítása a döntésnek, hogy” a megismételt eljárás nem teremt új ügyet, így a jogvitát a bíróság által

meghatározott keretek között kell véglegesen lezárni. Az alperes nem változtathatja meg alapvetően a megismételt eljárásban az értékelés keretrendszerét, új körülmények hiányában eltérő jogalapon álló döntést nem hozhat, nem üresítheti ki a jogerős ítélet iránymutatásában foglaltakat [2016. évi XC. törvény (Ákr.) 2. § (2) bek.; 2017. évi I. törvény (Kp.) 86. § (4) bek., 97. § (4) bek.; 2011. évi CXC. törvény (Nktv.) 32. § (2) bek.]” nem teremti meg az ügyszakosságot a perbeli üggyel, hiszen a perbeli jogvita nem az volt, hogy az adóhatóság a megismételt eljárás során eltért a bírósági iránymutatástól. Ráadásul az ügyben alkalmazandó jogi előírások is különbözőek.

[31] A felperes a BH 2015.343. ügy esetében is adós maradt az egyezőségek bemutatásával, csupán arra hivatkozott, hogy az általa megjelölt szövegrészeket a jelen ügy eldöntése szempontjából is figyelembe kell venni, azonban nem részletezte, hogy álláspontja szerint milyen, jogértelmezésbeli eltérés azonosítható a jogerős ítélet és az általa megjelölt kúriai határozat között. Nem állított fel párhuzamot a jogkérdés szempontjából releváns tények, alkalmazandó jogszabályok, az eljárás kereteit meghatározó kérelmi elemek hasonlóságára utalva, továbbá nem mutatta be, hogy a kúriai határozatokban rögzített elvi megállapításokhoz képest milyen álláspontot fogadott el az elsőfokú bíróság, és nem indokolta meg, miben látja a jogerős ítélet és az általa megjelölt kúriai határozat közötti eltérést. A döntésből kiragadott egy mondat még nem biztosítja az ügyszakosság fennállását.

[32] Mindezekre is figyelemmel – ügyszakosság hiányában – a Kúria a felperes által hivatkozott eltérés elvi lehetőségét sem tudta megállapítani, ezért a felülvizsgálati kérelem befogadására a Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontja alapján nem látott módot.

[33] A felülvizsgálati kérelem befogadásnak feltételei tehát nem álltak fenn, ezért a Kúria a befogadást a Kp. 118. § (2) bekezdése alapján megtagadta.

A döntés elvi tartalma

[34] *A felülvizsgálati kérelem befogadása megtagadásának van helye, ha az abban foglaltak nem támasztják alá a Kp. 118. § (1) bekezdése szerinti valamely befogadási ok fennállását, ezáltal a felülvizsgálati eljárás lefolytatásának szükségességét.*

Záró rész

[35] A Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadásának megtagadásáról a Kp. 118. § (2) bekezdése szerint tanácsban, tárgyaláson kívül, indokolt végzéssel határozott.

[36] Az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdés a) pontja alapján illetékmentes, ezért a Kúriának az illeték megfizetéséről rendelkeznie nem kellett.

[37] A végzés ellen a Kp. 116. § d) pontja alapján felülvizsgálatnak nincs helye.

Budapest, 2026. január 22.

Dr. Kalas Tibor s.k.

a tanács elnöke

Dr. Heinemann Csilla

Dr. Banu Zsoltné dr. Szabó Judit s.k.

előadó bíró

bíró

Aláírásban akadályozott előadó bíró helyett

Dr. Kalas Tibor s.k. a tanács elnöke

Dr. Figula Ildikó s.k.

Dr. Tóth Kincső s.k.

bíró

bíró